

U vremenima kada se liječništvo odvojilo od ljekarništva, nije prošlo puno vremena kada ju je zabilježio i Trogir koji je u to vrijeme predstavljao jaku kulturnu sredinu. Kronološkim redom: 1. 9. 1271.g. u notarskim spisima se spominje... *ante stacionem Nuncii* (Muccii?), odnosno **29. 10. 1271.g.** u ispravi u kojoj se prvi put pred notarem spominje ljekarna o čemu svjedoči originalni dokument koji se čuva u Trogiru u privatnoj zbirci, a objavio ga je naš istaknuti povjesnik don Miho Barada. U slobodnom prijevodu tekst glasi: Mucio sin Leonarda de Malamauca prodao je svoju ljekarnu u Trogiru a kupio ju je magistar Rolandinus ... *specialis* (isprava je nastala kako bi se ustvrdio način isplate). Dokument je materijalni dokaz kojim se potvrđuje tradicija ljekarništva u Trogiru i u Hrvatskoj od samih njenih početaka, a u spomen na taj datum obilježava se Dan ljekarništva u Hrvatskoj.

Nalazila se na glavnom gradskom trgu, na istaknutom mjestu, u kući koja je bila sagrađena na potezu od današnjeg *cimatorija* do lože. Trg je tada bio manji negoli je danas a proširio se u novom vijeku. Kasnije je na tom mjestu spominje povijesnik Ivan Lucius (Lucić), odnosno ljekarnika Ventura Ivana Venturina iz Zadra (15. st.), koji je imao svoju ljekarnu između trga i *cimatorija* pred Katedralom. Odredbe Trogirskog statuta ticale su se i izbora liječnika i ljekarnika a birali su se tajnim glasovanjem, za što je i njima služila posebna kutija za glasovanje s likovima zaštitnika grada sv. Ivana Trogirskog i sv. Lovre (druga strana sv. Ivan Evandelista i sv. Marko) koja se čuva u Muzeju grada Trogira. Ljekarnik je dakako primao plaću za svoj rad za što je bio dužan izrađivati kvalitetne lijekove. U srednjovjekovno vrijeme lijekovi su se izrađivali uglavnom iz ljekovitih biljaka a koristio se i sumpor, arsen itd. Tijekom 20. st. u bližoj i daljnjoj okolini proizvodio se buhač, koji se prerađivao u insekticid u gradskim pogonima.

Tijekom srednjeg i novoga vijeka izmijenilo se niz ljekarnika. Primjerice u vremenu 17. st. spominje se ljekarnik Kreljutić. Izdvajamo ljekarničke obitelji tijekom 19. st., na prvom mjestu obitelj Perojević čija je ljekarna bila u središtu grada. Potom Andriće, posebice Andriju čija se ljekarna nalazila u glavnoj gradskoj ulici, južno od trga, a uz ljekarništvo bavio se proučavanjem literature, istraživanjima, primjerice u dvorištu svoje kuće uzgajao je ljekovito bilje, cvijeće, sušio ga i prešao (u Muzeju grada Trogira čuvaju njegov herbarij). Nakon njegove smrti ljekarnu su održavali razni ljekarnici a posljednji zabilježeni je Ivan Babić. Sjeverno od gradskog trga postojala je ljekarna Nutrizio koja je nakon Prvog svjetskog rata prodana Marchiju iz Zadra, posljednjem u tom prostoru. Obitelj Slade - Šilović također je dala jednoga ljekarnika, Roka koji nije nikada dobio koncesiju za ljekarnu, nego

samo za drogeriju koju je otvorio u kući na rivi. Istraživao je povijest farmacije i objavio više članaka o toj temi.

Nakon Drugog svjetskog rata u Gradu se otvorila ljekarna u kući u središtu grada, na kojoj je postavljena spomen ploča godine 1971. g., u vrijeme obilježavanja 700-te obljetnice spomena ljekarne - prigodnim znanstvenim skupom i izložbom u Muzeju grada Trogira. Nakon demokratskih promjena u Hrvatskoj 90-ih godina, Grad dobiva i nekoliko privatnih ljekarni.

